

SZENTELEKY ISMERETLEN LEVELEI

A szépíró emlékét elsősorban szépirodalmi művei őrzik. Szenteleky írásai közül, noha a lírában és az epikában is figyelemre méltót alkotott, elsősorban levelezését adták ki. S méghozzá halála után szokatlanul hamar, pont tíz esztendő múlva, 1943-ban.

Ez a sorrendcsere, amennyire szokatlan általában, Szenteleky esetében annyira természetes. Nemcsak azért, mert életművéből levelei a legérdekesebbek, legfontosabbak, hanem mert a jugoszláviai magyar irodalom kialakulását is e levelek révén követhetjük a legérzékletesebben nyomon. Dokumentumértékük tehát nem annyira a Szentelekyről közölt információikban rejlik, inkább abban, amit irodalmunk életéről, történetéről elmondanak.

Az előbbieket után talán mondanunk sem kell, hogy ezek a levelek nem irodalmi levelek. Esztétikai aspektusból nézve ez hiányokban is kifejezhető. Az a megformált líraiság, hatásos szellemesség, titokföltáró vallomásosság, a kulturális tájékozódást szenzációvá avató izgalom, amely például Kosztolányi és Babits ifjúkori levelezését jellemzi, hiányzik Szenteleky leveleiből. Ő is írt önmagáról, bajairól, érzéseiről, de nem ezekért ült neki az írásnak, hanem hogy valami célszerű ügyet elintézzon általa. Így aztán, ha a művészi hatásokkal adós is marad, bőségesen kárpótol azzal, amiért leveleit megírta: irodalmunk ügyeinek, gondjainak, lehetőségeinek dokumentumaival. Azzal, hogy amiről írt, minden fontos. Udvarias ő is, meghatott és keserű is sokszor, betegsége erre épp elég okot adott, de a konkrét dolgokat, a tennivalókkal kapcsolatos kérdéseket sohasem oldotta föl a személyes eredetű érzésben. Semmitmondó üdvözléseket nem küldözgetett, ha bőkölt, annak is irodalomszervező funkciója volt. Számára a levél volt a szervezés elsőrendű eszköze. Munkája úgy lekötötte, hogy vendégeskedni nemigen ért rá, így lett üzeneteinek állandó formája a levél. Rengeteget írt, többet, mint amennyit az 1943-as gyűjtemény tartalmaz, pedig az sem kevés. Jó volna, ha a mostani jubileum az ismeretlenül lappangó leveleket is napvilágra hozná. Kívánatos volna, hiszen minden Szenteleky-levél új adalék múltunk mélyebb megismeréséhez.

Ehhez a munkához szeretnénk hozzájárulni az alábbi levelek közlésével. Magukról a levelekről nem szükséges itt értekezniük, beszélnek azok magukért. Mind a Czákó Tiborhoz, mind a Dudás Kálmánhoz, mind a Fekete Lajoshoz írottak fontos ügyekre vonatkoznak, és Szenteleky irodalomszervezői elveit és módszerét illetően is értékes tanúskodások.

Czákó Tibort, akinek nevét *Imádkozik a fattyú* és *Fekete kenyéren* című verseskötete és *Péterke mostohája* című háromfelvonásos falu-

si története őrzi irodalomtörténetünkben, Szenteleky más leveleiben is említi. Olykor sértetten, máskor recenziói munkára ajánlva. Az itt közölt levél arra vall, hogy nem lehettek szoros, bizalmas kapcsolatban. De a fölmerült kérdésekről azért ugyanazzal a lelkiismeretességgel ír neki Szenteleky, mint mindenkinek, akit a vajdasági magyar irodalom szempontjából számon lehetett tartani.

A Dudás Kálmánhoz írott levelekben elsősorban arra hívnám föl az olvasó figyelmét, hogy ennek a nagyon elfoglalt embernek az erejéből, figyelméből mi mindenre futotta. A fiatal Dudás jugoszláv és francia tájékozódásában is támaszkodhatott rá, de fordításairól és eredeti verseiről is úgy tudta meg az igazságot, hogy a bíráló jóhiszeműségében kételkedni eszébe sem juthatott. Szentelekyt, mint e levelek is bizonyítják, a szerző tehetségének alakulása, érzékenysége, az esetleges kudarc visszahatása még jobban érdekelte, mint a mű. Rá vall ez is: nemcsak ítéző volt, hanem gazdája, felelőse is a jugoszláviai magyar irodalomnak.

Fekete Lajoshoz, mint ismeretes, különösen szoros szálak fűzték Szentelekyt, s mikor Fekete Magyarországra költözött, levelek egész sorát írta hozzá. Ezek zömét az 1943-as kiadás tartalmazza is. Az itt olvashatók mégsem érdektelenek. Fényt vetnek arra, milyen érzékenyen reagált Szenteleky a magyarországi irodalom eseményeire, de talán még érdekesebb az a levél, mely a budapesti rádiószereplés problémáival foglalkozik. A harminc évvel ezelőtti kiadás leveleiből már tudtuk, hogy milyen komolyan vette Szenteleky ezt a föllépést, milyen szívósan hadakozott azért, hogy a helyi színeket és a sajátos vajdasági szerepet, írói felelősséget demonstrálja. »Felháborodásomnak — írta Cziráky Imrének — az volt az eredménye, hogy az általam összeállított műsort a maga teljességében elfogadták és szeptemberre be is állították.« (l. m. 257.) Az itt közölt levél néhány hónappal korábbi, mint a Czirákyhoz írt, a bizonytalanság, melyet tükröz, innen ered: elsősorban a nehézségeket latolgatja. Talán épp az elkedvetlenítő terv miatt, Herczeg Ferenc miatt, akit a rádió nyakukba akart varrni. Erre vall az is, hogy bár e levélben a Csuka Zoltán emigráns voltából adódható problémát is fölveti, egy jó hónap múltán már verset kér Csukától erre az alkalomra (l. m. 237.), Kristály Istvántól pedig azt kéri, hogy »Próbáld meg Áradás című novelládat hangjátékra átírni. Én úgy képzelem, hogy ebbe a hangjátékba sokat lehet bevinni: a Tiszát, a nyomorgó földtelen magyarság keserűségét...« (l. m. 236.) Érthető, ha ebben a koncepcióban Herczeg Ferencnek nem jutott hely. Ebben nem a rang, hanem a közösség iránti felelősség volt a mérték. Mint minden levélben. Ezért lehet valamennyit ma is őszinte figyelemmel olvasni.

FEKETE LAJOSNAK

Drága Lajosom,

sokszor, szeretettel köszönöm jószágodat, érdekemben tett fáradtságos lépéseidet. Nemcsak az eddig elért eredmények örülök, hanem annak is, hogy ennyi jószág van Benned az én számomra. Olyan megnyugtató, szinte vigasztos dolog ez ebben a szürke, gyászos időben.

Sok érdeklődéssel olvasom a Nyugat válságos harcait és nagyon hálás lennék, ha néhány kulisszák mögötti eseményről is tájékoztatnál. (Milyen a Napkelet állásfoglalása? Hozzászolt-e a napi sajtó az Ignotus afferhez? Mit jelent az a jobbra toródás?)

Egyáltalán nagyon, nagyon örülnék, ha egy nyugodtabb, ráérősebb levelet küldenél, amelyben elsősorban magadról írnál. Milyen hajszás dologba csöppentél bele?

Itt a Vajdaságban minden csendes. Zoltán rendes és csendes ujságíró: kuli lett, a többiek is élnek csendes, gyáva hétköznapukat. Hallom, hogy Strelitzky barátunk megint »tárgyalni« akar egy megindítandó szépirodalmi szemle ügyében, de ez már igazán nem érdekel.

Írásodat várja és lankadatlan szeretettel ölel

Öreg testvéred
Kornél

Sztári Szivac, 1930—II—4.

Drága, jó Lajosom,

köszönöm vigasztos írásod, ami mindannyiszor kibillent tespesztő melankóliámból. Te valószínűleg el sem hiszed, mennyire érdekel minden kis apróság, siker és elismerés, ami Rád mosolyog. Ebből a mosolyból én is kapok valamit, épen ezért nagyon várom ebben az örök, fojtott borúban. Ismételten kérlek tehát írj mindig magadról, hová irsz, kikkel barátkozol, kik és mit írnak Rólad? Az ígért szekeres verseket türelmetlenül várom. Ne feledkezz meg róluk, illetőleg rólam.

Itt mellékelem Juhász és Hankiss könyvéről szóló recenziómat. Sajnos egy-két mondat kimaradt belőle, a Napló megszokott gyávagsága kitörölte a kisebbségi helyzetről szóló nagyon is óvatos megállapításaimat. Írnád meg, hogy helyesen láttam-e meg a dolgokat? A kisebbségi kérdés egyébként mint tudományos téma is nagyon érdekel, most olvasom Morocutti könyvét, amely szinte lelkesen tárgyalja ezt a keserű kérdést. Jól esik olvasni, miként jól esik hites, optimista emberekkel beszélgetni.

Kuncz Aladár arról értesített, hogy a Helikon kolportázsát valószínűleg hamarosan megadja a belügyminisztérium és arra kért engem, hogy addig is vegyem kezembe a dolog szellemi részét. Nagy örömmel vállalom ezt a feladatot, mert magam is belátom, hogy így irodalmi szemle és irodalmi koncentráció nélkül végzetesen széjjelzüllünk. Csak Borcsára és Szirákyra céltok, akik az írás megszűnésével elvesztették öntudatukat és helyes ítélőképességüket. Jól tudom, hogy a Helikon sohasem pótolhatja az írást, mégis bizom benne, hogy a nemesebb szempontok felszínén tartása, a feltűnni vágyás, az önkritika szigorúsága nem engedi elvetélni vagy elkallódní az itt-ott felcsillanó értékeket.

Könyvedet e levéllel egyideűleg (!) teszem postára. Nagyon köszönöm, hogy elküldted. Ha irsz róla, küld (!) el megjelent bírálatodat.

Nagyon szeret és ölel

Sztári Szivac, 1930 augusztus 25-én

Kornél

Drága Lajosom,

ma végre megérkezett a Tengerzúgás! Pedig már-már azt hittem, hogy nem érkezik meg, gondolhatod, hogy mennyi derűvel és ujjongással fogadtam a ma álmos reggelén keserű, köhögős éjszaka után. Milyen szép és gazdag könyv! Mohón estem neki, örömmel köszöntöttem az ismerősöket és nagy kíváncsisággal faltam az ismeretleneket. Első benyomásom az volt, hogy érettebb, öntudatosabb lettél a Szent Grimasz óta, a hangod biztos, az éned a fejlődés magasabb fokán tisztább, szinte megdöbbentő kontúrokat ad, mintha a vizsgáló lencse fókuszába kerültél volna. Az arcod más, mert éles, biztos, életes vonások adják meg rajzát és a kép mögötti lelket. Sokra értékelem ezt a könyvet, amit talán kis rendszerrel és alaposággal talán értelmebben fogom (!) kifejtteni.

Az elveszett gyűjtőiveket talán mégis visszakaphatjuk, ha néhányszor szóvá tesszük a Reggeli Újságban. A M. I. legközelebbi számában ugyancsak kérni fogom a megrendelők ismételt jelentkezését. Ami a terjesztést illeti, leghelyesebbnek tartanám, ha a szabadkai Literáriához fordulnál, amelynek élén most Radó Imre és Kende áll, akik nagy tisztelőid és a M. I. számára is minden szívességre kaphatók. (Cím: Subotica, Park Kralja Petra 11.) Ők a legkönyebben (!) (cenzura nélkül) kapják a könyveket s az ő általuk küldött könyvek nem vesznek el. Talán az lenne a leghelyesebb, ha utánvétellel vagy csekklappal küldenék a könyvet és azután leszámolnának Veled. Biztos vagyok benne, hogy kész kiadásaiakon kívül semmit se fognak Neked felszámítani.

A rádióban sajnos nem szerepelhetnék abban az összeállításban, ahogy Te irod. Mi köze Herczegnek a mai Vajdasághoz? És ki merne a revíziós liga elnökével együtt szerepelni? Az utlevéllel is bajok vannak. Kristályról szó sem lehet. Én talán kaphatnék, de nem tudom egészségileg hogy leszek addigra. Szirmainak nagyon rossz hangja van, kellemetlen elődó (!). Zoltán emigráns. Egyedül Borsodi maradna, aki kellemesen ad elő s aki elég független ember. De Herczeggel ő sem mer együtt szerepelni, azt előre mondhatom. Azt hiszem 20.-án Becsén találkozni fogunk, akkor megbeszélésem vele ezt a dolgot.

A kritikákra nagyon kíváncsi vagyok, nagyon hálás lennék, ha küldenél belőlük néhányat.

A honoráriumokat megsürgettem. Augusztus óta senki sem kapott egy parát sem. Irtam Blazseknek, hogy Téged elégítsen ki leg hamarább.

Nagyon szeret és könyvednek nagyon, nagyon örül

igaz társad és testvéred

Szt. Szivac, 1931—XII—8

Kornél

DUDÁS KÁLMÁNNAK

Kedves uram,

most jöttem haza Párizsból, ezért nem válaszoltam levelére. Amint talán észre is vette, a M. I. utolsó két számát nem én szerkesztettem. No de most helyre szeretném hozni a mulasztottakat.

Kérdésére a következőket válaszolhatom: az élő, jugoszláv költőtől okvetlenül kell engedélyt kérni művük lefordítására. Ezt nemcsak a szerzői jog írja elő, hanem a kollégialis megbecsülés és udvariasság. Elhunyt költők hozzátartozóitól és más külföldi költőtől csak akkor kell engedély a fordításra, ha könyvalakban adunk ki egy fordítást. Ez az eset Önnél, úgy hiszem, nem fordul elő.

Ha már megjelent verseit más lap is leközli, ez nem ütközik a szerzői jogba. Én csak arra kérem Önt, hogy a M. I.-ba, mint a jugoszláviai magyar irodalom egyetlen orgánumba csak le nem közölt írásokat küldjön.

Fordításokat is közlünk, noha itt kissé szigorubbnak kell lennem, mint az eredeti verseknél. Nagyon kérem a fordításhoz az eredeti verset is mellékelni.

Kollin József az Ön korában lehet, Bocskereken él, de közelebbi címét nem tudom. Talán meg fogja kapni így is levelét.

Versei jönni fognak, az almanahba küldött versek közül kettő nagyon tetszik (Vágy kísérni magam, Tiszai alkony). A honoráriumok tekintetében kis türelmet kérek, még nem irhattam meg a kiutalásokat, a lapnak a bankzárlat miatt egyébként sincs pénze. De bízunk benne, hogy egy-két héten belül megoldódik ez a kérdés is.

Szeretettel köszönti

készséges híve

Sztári Szivac, 1931 — IX — 27

Szenteleky Kornél

Nagyon kedves uram,

végtelenül jól estek meleg, aggódó sorai, őszintén köszönöm tiszta, nemes szeretetét. Magam is szeretném kissé prolongálni bágyadt, beteg életemet, mert úgy érzem, hogy másoknak még szüksége van rám. Higgye el, hogy a magam egyéni élete már elég feleslegesnek látszik, csupa lemondás és örök búcsúzkodás minden napom s ezért nem ragaszkodom ehez (!) a zsugorodó, fakuló, kurtuló élethez. De van valami kötelességérzet, úgy érzem, hogy dolgoznom kell a lekopasztott életszépségek mellett, hogy még szükséges az itt létem s talán ez ad energiát a prolongálásához.

Örömmel regisztrálom az Ön fejlődését és tisztulását. Tanácsom mégis az lenne, ne kísérletezzen új lapoknál, ne kopogtasson idegen ajtókon. Félek, hogy minden ajánló soraim mellett visszautasítanak s ez Önnek nagyon rosszul esne, talán munkakedvét is lehűtené. Összegezõ és összefoglaló cikkekre, eleven kritikai írásokra minden lapnál szükség van, de versekben roppant magasak és finyásak a feltételek.

Én nem érzem biztosan, vagy nagy valószínűség mellett azt, hogy verseit elfogadják. Miért akkor a kudarccal kacérkodni?

Remélem, hogy hamarosan elutazom s talán jobb bőrben és erőben térek vissza. Kéziratait ezért küldje Csuka Zoltán címére Ujvidékre.

Szeretettel köszönti és kezét szorítja

Sztári Szivac, 1932 — IV — 14

Szenteleky Kornél

Kedves, jó uram,

ha látta a *Mi Irodalmunkat* és a *Kalangyát*, akkor láthatta, hogy verseinek nagy része már megjelent, a meg nem jelentek pedig sorra kerülnek. Fordításai nagyon tetszenek, hajlékonyak, ötletesek, sokszor szabólőrinci vagy tothárpádi nivót érnek el. Eredeti versei nem ilyen megkapóak, az élmény átütő ereje, friss szuggesztivitása hiányzik belőlük. Szépek, finomak, salaktalanok. Mintha háromszorosan is megszűrné és szublimálná mondanivalóit. Így természetesen formai és tónusbeli finomságokat ér el, de ugyanakkor elveszíti az eredeti ízt, a természetes illatot.

Verseikkel bőségesen el vagyunk látva, ezért szíves türelmét kérem, sokat nem hozhatunk egyszerre, a közönség így is panaszkodik, hogy nagyon sok a vers. Persze a jó versnek azért mindig lesz hely, az Ön versei mindig sorra fognak kerülni. Szívesen venném, ha olykor novellával is felkeresne.

A Jugoszláviai Magyar Könyvtár tervbe vette egy verses antológia kiadását Csuka Zoltán szerkesztésében. A címe: *Vállvetve* és 1933 nyarán fog megjelenni.

A francia antológiára már itt-ott szükségem lett volna, néha bele szerettem volna pillantani. Ha Ön fordítani szándékozna belőle, akkor tartsa meg magánál, de ha nem, akkor kérem vissza.

Az irodalom — amint láthatta — szélesebb és biztosabb alapokra helyezkedett. Kíváncsi vagyok hogyan lehet a Magyar Könyvtár és *Kalangya* akciót beszervezni? Ettől függ további életünk és fejlődésünk.

Nagy szeretettel és barátsággal köszönti

Sztári Szivac, 1932 — december 21-én.

Szenteleky Kornél

Kedves uram,

köszönöm a visszaküldött antológiát, a nyáron, ha ideje lesz behatóbban foglalkozni vele, szívesen kölcsönadom megint. Sajnálom, hogy új francia regényeket nem küldhetek, de Soubse úr, a *Librairie française* tulajdonosa annyira felemelte a könyvek árát, hogy alig lehet valamit megvásárolni nála.

A honorárium kérdésébe sajnos semmi beleszólásom sincsen, az én tiszteletdíjam is oly kevés, hogy még a szerkesztéssel járó postaköltségeket sem fedezi. De azért irodalmat, ha mindjárt üres zsebbel és gyomorral is kell csinálni, hogy ezzel (...) teremtő erőnköt bizonyíthassuk.

Nagyon szívesen venném, ha Krlezsával beszélgetne és a beszélgetés irodalmi vonatkozásait riport formájában (une heure arce.) a M. I. számára elküldené. Krlezsát én is becsülöm, noha kellemetlenül érint többször fellángoló magyargyűlölete. Talán megkérdezhetné tőle, honnan ered ez?

Az Úgy fáj az élet... c. könyvem úglátszik már teljesen elfogyott. Nekem is csak egy példányom van belőle. Esetleg a szabadkai Minervánál érdeklődhetne, hogy van-e még raktáron. Az Isola Bella a Literariánál kapható. A Magyar Főiskolai Hallgatók Egyesülete még nem érdeklődött nálam.

Köszönöm új írásait. Kár, hogy próza nincs közte. A versek fémljelzése természetesen a régi.

Nagy szeretettel köszönti

Sztári Szivac, 1933 — I — 17

készleges hive
Szenteleky Kornél

CZAKÓ TIBORNAK

Nagyon kedves Czakó uram,

levele őszinte és nagy örömet okozott. Elsősorban azért, mert nyíltan, részletesen életeres terveket vetett fel és nem mint eddig, amikor kartársaimtól hallgatást, finyáskodó fintort, legjobb esetben egy sietve odavetett levélvégi megjegyzést kaptam munkámért és irodalompolitikai tervezetéseimért. Végre valaki, akinek öntudatos véleménye, komoly elgondolása van teendőinkről. Végre valaki, aki bírálatot mer és tud mondani multról, jelenről és a jövő szükségességeiről. Nagyon köszönöm ezt Önnek, kedves Czakó Tibor.

Kötelességemnek érzem, hogy én is nyíltan, őszintén közöljem Önnek véleményemet a felvetett témákról. Én okvetlenül pesszimista lélek vagyok (s mint ilyen talán alkalmatlan is vezető szerepre) de egyben nem vagyok pesszimista. Ez a könyközösség (!) ügye. Én igenis bírom benne, hogy még ebben az évben kiadunk néhány könyvet és hogy honorálni is tudjuk az írókat. A szervezést a Literária fogja végezni (a napokban lesz tárgyalásunk Juhással és a Literária embe-reivel s én bírom benne, hogy tető alá hozzuk eddigi munkánkat). Mégis valahogy úgy érzem, hogy most komolyan, teljes erővel ezt a problémát oldjuk meg, amely már félig a megvalósulás stádiumában van s mikor megteremtettük közönségünket, akkor foghatunk új terv megvalósításához.

Nekem a folyóirat tekintetében roppant keserű tapasztalataim vannak. Folyóiratot állandó alimentálás nélkül fenntartani nemcsak nálunk lehetetlen, hanem Magyarországon, Csehszlovákiában, sőt Franciaországban sem. (Most a Nyugat, a Slovenski Tisk és a Mercure de France példákra célok.) Kik lennének a mi mecénásaink? Nincs Hatvany Lajosunk, de mégha lenne is, az is inkább a vámvédett cipőke-nőcs vállalkozásra adná a pénzét, mint az irodalomra. Ha tudná Ön, mennyi ostoba, szívtelen, öntelt és 'plefejú (!) »mecénással« tárgyaltam a Vajdasági Írás rendszeres elimentálása ügyében (persze egyik sem adott egy vasat sem), akkor óvatosabban vetette volna fel az irodalmi szemle ügyét. Azt pedig lehetetlennek tartom, hogy mi írók tápláljuk saját lapunkat. Először nincs pénzünk. Közöttünk egyedül Galambos Margit tehetősebb, aki azonban annyira fukar, hogy még saját verseskönyvét sem akarja kiadatni, mert fél, hogy nagyon ráfizetne. Gorkovóvich messze áll tőlünk, mint író is gyenge, az ő mecénáskodása tehát a nivót veszélyeztetné. S mi többiek mit tudnánk adni? Egy-két száz, illetve ezer dinárt. Talán annyit sem, amennyi papirosra szükséges. És Ön nyomdavételre gondol! Az ötlet azonban nem rossz, de itt szélesebb társadalmi akciónak kellene megmozdulnia és a nyomdát a Magyar Közművelődési Egyesület tulajdonában szeretném tudni, amely könyveinket is kiadja.

Végül meg kell mondanom, hogy kisebbségi szempontból sem tartanám helyesnek, ha mi egy reprezentatív irodalmi szemlét adnánk ki. Lehet, hogy egy-két szép kritikát kapnánk külföldről, de közönségünk megint nem lenne. Pedig irodalmunk nem lehet öncélú, nekünk meg kell találnunk a kapcsolatot közönségünkkel, különben irodalmunknak nincs sok létjogosultsága. Ezért olyan Pásztortűz — Uj idők izű hetilapra gondolok, melyet tömegek olvasnának. Persze ami bekerülne, az tiszta irodalom lenne, de nem akadémikus. Elsősorban a magyar öntudatot szolgálná, azután oktató, ismeretterjesztő rovatokat kellene nyitni, hiszen nekünk már nincsenek középiskoláink. A mi írói elhivatottságunk sokkal súlyosabb, mint a többségi íróké, a felelősség nehezedik minden leirt szóra, nekünk fenn kell tartanunk, sőt meg kell erősítenünk a magyar kulturát Jugoszláviában. Ezért vigyáznunk kell, hogy el ne térjünk ettől a legfőbb és elsősorban fontos iránytól.

A Mi Irodalmunkat okvetlenül tovább csinálom, míg valami jobb nem adódik. Az új forma, azt hiszem, több olvasót szerez az irodalomnak, s ezért gyakorlati szempontból mégis helyesebb. Kéziratomböven van, boldogan látok fejlődéseket, ígéreteket és kibontakozásokat. Erősödünk. Előrébb megyünk. De azért még nem vagyunk elég erősek ahhoz (!), hogy elhamarkodott ballépéseket tegyünk, amelyek haladásunkat ismét visszavetnék. Ha könyvközösségünk élete biztosítva lesz, akkor okvetlenül egy lépéssel előrébb kell mennünk. És bizom benne, hogy ezt a lépést már könnyebben, több unanimesemmel, az izmok helyes koordinációjával tesszük.

Sok szeretettel köszönti

hűséges társa

Sztári Szivác, 1932. január 7.

Szenteleky Kornél